

- 29.
1. "Οπασία Δημητρίου, υδό Μητροράΐνος πιζέρο," ειναι του Λαζ. Μησιώδης
 αντηράχ, ειναι της Αριοφ. Β. Σιδούλης)
 2. "Οπασία ἀφεδίριος ορθοδόξου γενούς Δημητρίου συγγραφέων δαρέ Μητρο-
 ράΐνοι... μεταφραστή τα τέλη ποιητών φράσεων θαγά τοι... οι... Λαζ-
 περιου τού ἐντός ἀγιανέρης" Όρε του "Άδενος ἀσημούτος,"
 (Επι τωδινού 271, χτηνούσια της τωδ καραϊάχη).

29. "Αιγαίος και οὐρανία μέρη των Ορθοδόξων που ανηκούν συγγραφεί-
σα ωραία Μητροπολίτους τερψιχοράχου Παναγιώτου και πριόρος, τελείω δὲ εἰ-
νοντινών φρέσου ωραία τοῦ παναγιώτου πυροῦ - λαυρετής"

"Εἰς τὸν εἰδυροπαιόνιον σύμαι, εἴτε τὸν χωρίον πατρούμενον Ἰσθμόπολης
(νῦν Σερραϊκή) εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Κερισσοῦ καὶ αὐτὸν ὄρους.
Εἰς αὐτό τὸ χωρίον γένοντας χριστιανός ὑνόματι Δημήτριος,
εἰς τοὺς 7.088 χρόνους σέποντας πάσχεις (= 1580 μ.Χ.). Ήτο δέ τοι-
ποντος, γέγοντας μαντεῖτης, δητ. σέποντας ἐλείνους ποὺ σισάπτουν τὴν γῆν
καὶ βγαζούν τὸ ασημόχωμα. Ήτο δέ σέπτους καὶ ταπεινός ἀν-
θρώπος καὶ σέποντας βγαζούν τὴν φυχήν τὰ σέπεφυτε, τὰ
δέ κατά, ὅποιος γένυντο ἐσπούδασε καὶ ἔμεμνε. Άιδε τούτο κα-
τηγίνθη καὶ τοὺς σέπεπεπτυχεν ὁ Θεός αὐτόν ὅπου θέρεσε ἀμούδει.

Ούτος γοινόν ο Θυμήγριος εἶχεν ἔνας μίαν 12 χρονῶν καὶ τὸν ἥγαπα ποτί καὶ αὐτὸς καὶ ὁ μητέρας. "Όμως γιδέλγου ὁ Θεός καὶ ὀπέδανε τὸ παιδί, ὁ δὲ πατέρας αὐτοῦ οἴπο τούτῳ γύπτην τον ἐπεσεν εἰς μυάτην ἀσθένειαν καὶ ὅτον καταίλλοτος εἰς τὴν κερίνην του. Ἐν μιᾷ ἑσπέρᾳ μετὰ 15 ὥμερας, κατὰ τὴν ὥραν που ἐδειπνοῦσαν οἱ ἄνδρων, αὐτὸς ὁ γιγαντοψυχής οὔπεδεν. Τότε γιγαντὸν αὐτοῦ καὶ ἡ πενθερά του που τὸν ἐκεῖσται, ἀρχιβαν καὶ ἔντοπον φυλαῖς πεγάζαις, ὡς τὸ ἔχει ὁ πεσμός συνιθεῖα, καὶ ὡς ὕστερον οἱ γείτονες, ἔτρεζαν καὶ αὖτοι καὶ πυνέιταισιν ἔμει. καὶ γοινόν χρεία ὅτον νὰ τὸν σωθῶσουν. Ἐκεὶ γοινόν ποὺ τὸν ἔχδυναν τὰ φορέματά του, γέραν τὰ χέρια ~~τα~~ καὶ τὰ πόδια καὶ τὸ κεφάλη καὶ ὅταν του τὰ μέτη καὶ γόνατα ψυχρά, καθώς ὅρον τῶν νικητῶν, τὸ δὲ στήθος του ὅτον σκεόμη γεοτόν. Τότε εἶπαν ἀναμετεργίζουσις, ὃς τὸν δεφίσωμεν σκεόμη ὁ γίγον νὰ κριῶμεν σετείως. Καὶ ἀναμετεργίζουσις 2-3 ὥρας, πάστι τὸν δριμαν γεοτόν καὶ ἀπέρσεσεν ὥρα ποτῆγ καὶ ἐγίνετοσεν, ἐπῆγαν οἱ ἄνδρων,

^(αριθμός αναφοράς)
Στην περιοδική έντονο λογοτελούς περιοδικό της Καρπίου, Λαζαρίδης είπε ότι η λαϊκή του
N 55 την "Οριοτυπίαν λαζαριδίου" έχει K.I., 1955, σ. 298-300, 348-349. Απόρριψε όπως ο πρό-
σδετης γέρος Γεωργείου διε ταρταρίνει, ότι η οντοτική είχε ανησυχία για την περιοδικότητα της ιστορίας της περιοδικότητας, σύντομης αριθμότητας ουραγών, και την φιλοδοξία
πατέρος Βασιλίου Γεροντού της λογοτελούς περιοδικότητας (εγγόνιας γεωργείου), έτους
1948, σ. 197 ε. Συνάρχει με την πατέρα Λαζαρίδη, 1188, 8, I 104. ανατά αιώνας αρχαίων εργών, σ. 58-698

νόε ἀναπονθοῦν. Η δέ γυνή αὐτοῦ οὐαὶ γέ πενθερά του οὐαὶ
 μερικοὶ συγγενεῖς του, ἐπεάθονταν γυπτύμενοι, οὐαὶ τὸν ἔφιδαραν.
 Καὶ ἐσεὶ φυγάδωντας τὸν ὁπτειομήρυχον οὐαὶ αὐτοὶ οὐαὶ οὐαὶ ἄρ-
 χισε νὰ φέγγῃ γέ ίμέρος, ὦ τοῦ θαύματος! ἀναστίσατε μὲν γέ
 ὁ Θυμήτριος οὐαὶ παρειδός εἰπεθούσεν εἰς τὴν στρῖπον του.
 Εὐλείνοι δέ ποι τὸν ἔφιδαραν οὐαὶ γέμουσαν τὸν ἀναστεναγμόν,
 ἔζυπνυσαν εἴδος οὐαὶ βλέπονταν τὸν Θυμήτριον γυπτανόν οὐαὶ
 ἐπεάθητο οὐαὶ ἐθαιμασαν ὅτοι τους οὐαὶ ὄρχισαν νὰ τὸν ἔρψ-
 τον πῶς ὀπτέοντε οὐαὶ πάτην ὄνεσην. Εὐλείνος δέ φύδεν ἀ-
 πειρίδη, ἀγγ' εἶχε τό χέρι του εἰς τό στόμα οὐαὶ ἐβλέπε
 οὐαὶ γῆς οὐαὶ ἑσιώπας οὐαὶ φῦτε ἔφαγεν οὐτε ἔπιεν έκανε 3
 ίμέρας. Η δέ γυνή αὐτοῦ ἐνθύμουμένη τὸν νιόν της πού απέ-
 θανε, ἐπεάθητο οὐαὶ ἐκτοξεύεν, ὁ δέ Θυμήτριος ὀπούνοντας την
 πτῶς οὐαὶ οὐαὶ, ὄνοψε τό στόμα οὐαὶ τέρει πρὸς σύντην. Τι οὐαὶ
 ταχαινώρη οὐαὶ βάφεις στόν νοῦν σου πῶς ὀπτέθανεν οὐοίς
 μας; γέγκερε, ὡρι, γῆ οὐοίς μας οὐαὶ εἶναι εἰς μεγάτην χα-
 ράν, εἰς τόπον γαμπρόν οὐαὶ ἕνδοφον οὐαὶ μαστίρη, νά εἴ-
 μεθα οὐαὶ ίμετις ἐσει, ὅπου εἶναι οὐοίς μας οὐαὶ νά ἔσο-
 σαρεν τήν μαστίριαν ἐσείνην γυνή. "Ηνούσεν οὐαὶ τὰ γόρια
 γέ γυναικεῖτον, ἀγγέ άπο τὰ οὐαὶ οὐαὶ, δέν τὸν γύρων γο-
 τιποτε. Η δέ πενθερά του, ποι ἐπεάθητο ἐσειτε οντότε του, τέ-
 γει του πόθεν γινώσκεις, Θυμήτριε, πῶς γῆ οὐοίς σου οὐαὶ εἶναι
 εἰς μεγάτην χαράν οὐαὶ ἀναπαυσιν; Καὶ εὐείνος εἶπε: εἴδα γέ
 μέ τὰ μάτια μου ποι εύρισκεται τό παιδί μας. Εὐείνοι
 τοῦ γέγει τι εἶναι ἐσειράς ποι εἶδες; οὐαὶ αὐτοὺς ὄρχισε οὐαὶ
 ἐβιηγήθη οὐτως. Έγώ οὐαδός γέγκερη σαθηνής εἰς τό κρεβάτι,
 μου ὄνοιζα τὰ μάτια μου οὐαὶ εἴδα έναν γαμπρόν ἄνδρα-
 πον, ποι δέν ίμπορη μέ γόρον νά είναι τὴν ὄμορφιά ποι εἶχε.

Καὶ ὡς τὸν εἶδε τοιπόν ἀγγέλου ὁ νοῦς μου καὶ ἀστοχούσα
 τοῦ καόμου τούτου καὶ μόνον ἐλείνον τὸν θευκοστόν
 ἄνδρων ἔβατε καὶ δέν ὑθεῖται νόε χωρίσω τὰ μάτια μου
 καὶ ἐλείνον. Ὅμης μοῦ ἐφάνυσε πώς ἐχωρισθησα αὐτὸς σᾶς
 καὶ εὑρέθησε εἰς τὰς αἰγαίας ἐλείνον. Άυτός δέ πραττῶντας
 μὲν ἐπέζεψεν ἴψυτά, καὶ πυγμανάρεσνοι μοῦ ἐφάνυ πώς ἐπε-
 ράσαμεν ἐπτά οὐρανούς καὶ ὡς γύρωθεν μοῦ ἐφαίνετο, ὃς
 ἐπερνούσαμεν ἀπό τὸν κάτιν εἰς τὸν ἀνώτερον καὶ ἀπό ἐκεί-
 νον εἰς τὸν εὐρύτερον καὶ ὡς τοὺς ἐπεράσαμεν ὄγκους, ἐπή-
 γακεν εἰς ἄγγον καόμον. Τό δέ φῆς τοῦ καόμου ἐλείνον ὃτο
 ποτὶ γαμπρόν, ὄμοιως καὶ ἡ γῆ ἐλείνη ὃτο εὔμορφίσεργα καὶ
 δέν εἶναι ὥστεν αἰνεῖν τὴν γῆν, ἀγγά εἶναι ὥστεν πάρπας
 ἀραιότατος, προυσιομένος μὲν τρεῖς γενεαῖς ἀνθισμένος δύναρα,
 τὴν ὅποιων την εἰωδίαν καὶ τὸ καττός δέν δύναται ἄνδριστος
 νὰ τὸ διγγύθῃ. Καὶ τό μὲν ἔνας μοῦ ἐφαίνετο ὥστεν ἀνθισμένη
 ἀρευγδατία, τό δέ ἄγγον ὥστεν καίσαι τριαντάφυλλο, τό δέ γρίζον
 ὥστεν κατασκειρινόν πρίνον. Άπο αὐτὸύ τῷ δύναρα εἶναι γυμάτη
 ἡ γῆ ἐλείνη. καὶ περιπατοῦντες εἰς τὸν τόπον ἐλείνον ἔιδομεν
 δύο θύρας κατεισμένας μὲν σιδυρᾶς πόρρας καὶ ὃσαν σφαγι-
 σμένες. καὶ εμπρός εἰς τὴν δεξιὰν πόρταν ἔστουσαν ποττοί
 ἄνδρες νέοι ἀεσπροφόροι καὶ τὴν ἐφίγαγαν τὴν δέ αἱριστεράν
 τὴν ἐφίγαγαν μαέροι ἄνδρες μεγάλοι. Καὶ ὡς ἐφθάσαμεν ἐμ-
 πρός εἰς τὰς θύρας, λίγιι μου ὁ θαυμαστός ἐλείνος ὄδυγός μου.
 Συῖψε καὶ τὸν γρίγορον καὶ προσκύνησε· ἦγε δέ παρειδός ἔσκι-
 ψε καὶ προσκύνησε καὶ μὲν ποτὸν φόβον ἔμεινε πριγάς εἰς
 τὴν γῆν. Καὶ ἔκει ἥκοντα φιγάνη ὡς αἴτο μακρόθεν λέγονταν
 τῇ ἐφερες αἴτον ἔδω; δέν σοῦ εἶναι αἴτον νὰ φέρεις, ἀλλά τὸν
 γείτονά του τὸν Μικόζαν φέρει αἴτος δέ ἔχει νὰ γῇ ἀνόμη

Εἰς τὴν γῆν. Άντην τὴν φυγὴν ἡς ὑπούσεν ὁ ὄδυγός μου, μέ
 ἐσήκασε πάραντας καὶ ἐβαδίζαμεν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἴδου εὑρέ-
 θημεν εἰς ἔνα κάμπον μεγάλον καὶ εὔμορφον καὶ τερπνόν καὶ
 εἶχε ποτὲ διάδρομον ἀραιότατον καὶ ἀνθιστένον καὶ πάθε διάδρομον
 εἶχεν ἔνα ἄνδρα ποιὸν ἐναέθυτο εἰς τὸν ^{Ιούνιον} τὸν. Καὶ ἦσαν
 οἱ ἄνθρωποι ἵσσινοι εἰς ὕψος καὶ εἰς τὸν ^{εἰδὲ τὸν διώριαν διάδρομον} ἄνθρωπον αὐ-
 τὸν ἦσαν τὰ πρόσωπα λαρυγγός καὶ καρούμενα καὶ ἄλλοι
 μαύροι μοσάν ἀραιότυποι καὶ τὰ πρόσωπά τους λυπημένα καὶ ἦσαν
 τοῦ ἄλλου ἰγνύριφε τι ἐπράξεν εἰς τὸν κόσμον τούτον, ὡς κατέλαβεν ἔργα
 ἢ κακά, διότι εἶχαν συμβάσια ἐπάνω τους, ὅπου ἐδειχναν, ὡςι ἐπράξαν
 εἰς τὸν κόσμον ὡς κατόπιν, ὡς πορνείαν ὡς μοιχείαν ὡς μέθην κ.τ.λ. Καὶ
 ἡς ἐπεριπατούσαμεν ἵσσινοι τὸν κάμπον, ἐστοχασθόμην ἐγώ εἰς τὸ
 ἔνα μέρος καὶ εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἰγνύρισα ποτῶντος τοὺς ὕγια
 ἐδῶ καὶ τώρα εἴναι ἀποθανόντοι. Εἰδει ἔσσει εἰς ἔνα λειβάδι, τού-
 σαρος παιδιά λαρυγγός καὶ εὔμορφα καὶ ἐπιάθυνταν ὅμοι εἰς
 ἔνα διέδρομον ἀνθισμένον, ποτὲ διάδρομον. Καὶ ἡς τὰς εἰδει εἰς τό-
 τον καράν, ἐστοθύπια καὶ ἐστοχασθόμουν τὴν ἀραιότυπον ἕσσιν
 τὸν παιδιάν· τότε ἰγνύρισα, ὡςι αὐτά ἦσαν τὰ παιδιά μου· ἵστε
 ὅτοι καὶ ὁ νιός μου ποιὸν ἀπέθανε τοὺς χρονῖν καὶ ἡς τὰς ἐγνώ-
 ρισας ἐχάρυκεν ὡς καρδία μου. Τότε λέγει μου ὁ ὄδυγός μου·
 μήπως γνωρίσεις τίνος εἴναι αὐτά τὰ παιδιά; καὶ ἐγώ εἶπος·
 ναι, μύριέ μου, ίδιαί μου εἴναι αὐτά τὰ παιδιά καὶ ἐγνώμην
 ποιὸν ἀπέθαναν, ἀλλά τώρα ποιὸν τότε βρέπιν τόσον εὔμορφα καὶ
 ρομαὶ καὶ θέριν νάρε φειν μαρτύρους. Καὶ ἵσσινος μοῦ τίπε-
 δέν εἴναι, καριρός τώρα νάρε εἶσαι μαρτύρους καὶ πάραντας ἐχω-
 ρισθήσεν. Έγώ ὅμως βρέπων τὴν καρτωσιάν τοῦ τοιούτου ἔσσει-
 νον ἀπετεργμένος καὶ εἶπα πρὸς τὸν ὄδυγοντα με· αὐθίντε
 μου, τάχα αὐτός εἴναι ὁ παράδεισος ποιὸν ἐφύγεισεν ὁ Θεός;

καὶ ἔσεινος μοῦ εἶπε, δέν εἶναι αὐτός οἱ παράδειγμας, ἀλλά
 αὐτή εἶναι καὶ γῆ τῶν δικαιῶν καὶ οἱ τόποι τῆς ἀναστάσεως τῶν
 εἰσεβούντων χριστιανῶν. Αὐτοὺς τὸν τόπον ὥρισεν οὐ Θεός να εὑρί-
 σουμενοι αἱ φυλαῖ, ἕπεις να ποιήσῃ τὴν κερίσιν καὶ τὴν ἀνα-
 πόδον. Τὰ δέ αἰνια τὰ μέττουν να ἀποταῖσθαινοι
 δικαιοι, οἷοις καὶ οἱ ἀκαρχῆται τὰς ζωηματικένας καταστήρια
 ποὺ μέττουν να ποταψωσι, εἶναι ἔπειτα ποὺ εἶδες τὰς δύο πύ-
 λας τὰς σιδυρᾶς, τὰς ὁποῖς ἔχουν να γένουν, ὅπου γένηται συνέ-
 λεια τοῦ αἰώνος, ἐν τῇ φοβερᾷ ὑμέρᾳ τῆς κερίσεως ἐν τῇ
 δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Τότε θέτουν ὑπάγεις οἱ μὲν
 ἀκαρχῆται εἰς καόφων αἰώνιον, οἱ δέ δικαιοι εἰς γῆν αἰώνιον.
 Ταῦτα ὄπεούσας ὅποι ἔσεινος τὸν Θαυμαστὸν ὄδυγόν μου
 καὶ περιπατοῦντες πρὸς νότον, ἐφθάσαμεν εἰς ὅππον τόπον αὐτο-
 τεινόν καὶ ἀποισίον καὶ ὅτι ὅτις βρικερός καὶ εἶχε πλήθος
 ἀνδρῶν μέσα καὶ εἶχεν μεγάλην τύπνην καὶ ὑρώγονα τὸν
 ὄδυγόν μου ποιοι εἶναι αὐτοί; καὶ εἶπε μοι ἀυτός εἶναι τό
 ἔθνος τῶν ιουδαίων ποὺ δέν ἐπιστεύσαν εἰς τὸν χριστόν.
 Καὶ πάλιν περιπατήσαντες ὄδυγον, γῆρακεν ὅππον τόπον αὐτο-
 τεινότερον καὶ εἶχε λόστοντες καὶ βρώμες ποτέστες καὶ φονή-
 σας πλήθος ποτύ ἀνθρώπων ὥστε μικρά παιδιά ὥστε κου-
 τάβις ακυτίν τοφῆν καὶ ὥστε ανουτίνα ποὺ αυτιούνται μέσα
 εἰς βόρβορον. καὶ ὑρώγονα τὸν ὄδυγόν μου περὶ αὐτῶν καὶ εἶπε
 μοι: αὐτός εἶναι τό ἔθνος τῶν ιορδανιτῶν καὶ τὸν αἰρετισμὸν.
 Καὶ ἡς ἐπεράσακεν ὄδυγον γῆρακεν τό γένος τῶν φαραωνίζων
 καὶ φονητοῖνται καὶ τὰ πρόσωπά τους μαύρα. καὶ ἐγκρί-
 σαρεν ποττούς τόπους καὶ εἰδακεν ποτταῖς γενεαῖς ἀνδρῶν
 καὶ κάθε πότες καὶ αἴρεσις φονητῶν καὶ ὑρώγονα τὸν
 ὄδυγόν μου καὶ μοῦ τὰ ἴδια γενεαῖς ὄτα. Ἐπειτα γοινόν ποὺ μοῦ δικ-

γείσο ποτέ και διάφορος, ίμουσα μίαν Βροτήν μεταίγν
ποι εὐρύκεν ὑποιάσθεν και ἐν τῷ ἄμφε εὐρύκε μέρας βραχός
και ἔθογε πιερά και θηβερά μάστιχα μέρας δράσιν ὃ μάστιχ
και θυρίον ὅπου να ταυτίζῃ και να συρίψῃ. Άιτην τὴν Βρωμε-
ράν¹ φυτήν, ἡς ίμουσα ἔγινε, εφοβύθυνα και ἐσπούδασα να
πριβώ εἰς τὸν αὐλόν τοῦ ὁδού μου και μέ φόβον εἶπα
πρὸς αὐτόν: Κύριε μου, οἱ εἴναι αὐτούς οἱ φοβεροὶ φυτοί; και
εἶπε μοι. Άιτος εἶναι ὁ ὁδός, ὅποι τρέχει ὁδούς τοὺς αμαρ-
τωλούς και τοὺς ἀπιστούς, ποὺ δὲν ἐπισχεσαν εἰς τὸν Χρι-
στόν και πάτιν χορτασμούν δὲν ἔχει. Καὶ πάτιν ίμουσα
φυτήν ἡς ἀπὸ ἄρωθεν και ἐτέρετε τὶ Βοῶς; τὶ σενοχωρεῖσθαι;
περιήλευτε ὄγιον και θά χορτάσους σέπτο ποτλούς ἀγαθίους ἀρ-
χιερεῖς, ιερεῖς και μοναχούς. Άιτην οἱ φυτοί τοῦ αὐτοῦ εἰς
τὰ αὐτιά μου και παρενθούς εὑρέθυνα εἰς τὸ αρεβάτι
μου. και βρέπων τὸ σώμα μου ἀστυχμον, δὲν γίθετα να εἰσέ-
θω εἰς αὐτό. Ο δέ ὁδούς μου μέ ἔκαμε και στανικάς μου
να εἰσέλθω εἰς αὐτό και τώσον μέ ἐπόνεσε τὸ μοκρό μου,
ὅτι ὅτα μου τὰς κοινωνασα και αἱ αἰρειδωσεις ἐμετασάβεσαν.

Άιτα τὰ λόγια τοῦ Θυμυτρίου, ἡς τὰ ίμουσεν οἱ πενθε-
ρά του, τὰ διεφύμεσεν εἰς ὅτουν τὴν ἐπαρχίαν ἐσείνυκν. Εὑρέθη
δέ τὰς ίμεράς ἐσείτας ὁ πατέρας αὐτοῦ μητροφάγος οἱ ρύγορας,
και ἡς ίμουσε ταῦτα, ἐπῆγεν εἰς τὸν Θυμυτρίου και τὸν ίρω-
τυος σεαταρεπτώς διὰ τὴν ὄπτασιαν, και οἱ Θυμυτρίος εἶπε τοῦ
πνευματικοῦ ὅτα σοσσε ἐγράφακεν ἄγνωθεν. Ἐτέρετε δέ οἱ πικρα-
τικούς και μητροφάγος, ὅτι ἐπῆγε τρεῖς και τέσσαρες φορές
και ἐγένεσαν τὸν Θυμυτρίου μέ ποττύν αὐτοίβειαν και ἔθε-
βαινθυνε, ὅτι ἀγγειονέ εἶδε τὴν ὄπτασιαν αὔτην. Καὶ μά-
λιστα ἐβεβαιώθυνε ὁπός ἐσείνο ποὺ τοῦ εἶπεν οἱ φυτοί, ὅτι
¹ βρωμεράν, γρ. γρομεράν

„έφεσ οὐτοί καὶ νό φέργι τὸν γείτονά του τὸν μηνόφεν,
διότι αὐτός ὁ μηνόταος ἡρού κατὰ ἐλεῖνες τέσ εὑρέπες καὶ
μετά δύο ἥμερας, ὅπου εἶδεν ὁ Θυμήτριος τὴν ὄπτασιαν.
γοθένχος καὶ ἀπέθανε καὶ τὰ σώματα τοιούτων διά την θα-
νάτην τοῦ Θυμήτριου τὰ ἔγκλισταν εἰς τὴν ταφὴν τοῦ Μιαοῖον.
Αὗτοι ἐμάθαμεν ἐν ἀγγελίᾳ καὶ τὰ ἱγράψαμεν δι' αὐτούτων
τῶν πιστῶν ἀνθρώπων.“.

αὐτήν είναι η φρίλη καὶ ἀρχεῖν ἀφίγμοις τὴν ὄπλαιοις, αἱ τὸν πόνονες καὶ
διεπιώσων ὁ Μητροφάνης, μεταφρασθέσα ἀπό την Ἑλληνικήν εἰς τὴν
άρχιν θηριῶδη γλώσσαν. Ορέστης παραγγελθεῖσιν εἰραῦτα μεταφενεού-
σαν "Διηγῆν" μετενεχθέσαν τὸν λαυρίους Ἀγιορείτου, τούτην τὴν ἑταίρην
ὄπλαιοις τοῦ Δημητρίου. Ταῦτην φροντίζουσαν εἴς τοῦ δεκταιοῦν ὁ μάρος
ἀναντίας εἰς πάκη ἐνωσυρίνην εὐλαβείας πρὸς ὥφελεαν τῶν πεσεῖν
μητροφάνειας τὸν υψηλὸν τοῦ παραχαράξεων. Ἐν ἀρχῇ φροντίζει
βραχίον πρόκοπον πειρούδηνος φιοτίων τὸν πειρατὸν τοῦ λαερ. γειδίνη,
ἐπειτα δριμὺ μεταβαθμήσει τῶν φράσων εἰπεῖτο ἐλληνικῶν προτότατος τοῦ
πλαναρεοῦς, ιδίᾳ εἴτε λαερίτας προσδέσιον καὶ πολάσεων καὶ τοῦ ἔχειται.
Γούναις μάκιον ἴσχεται εἰς τὰ περί γειτονικαναστάσεων τῶν τυχῶν.
Εἰ τοις δίνεις Βασιλεύοντος καὶ εἰς βραχιεροῖς τοις ἄλλησις μεταφρ.
φωρεῖσθαι περὶ τοὺς "τοραντίλας" φροντίζουσαν καὶ τοὺς "τοραντίλας" πέτροι
τοῖς τείρησσοις, οἵτες, τῶν ἐμπειρῶντας τοῖς πάλαι τοῖς Χρυσοῖς,
ἴζημοχούδοις τὸτε ναὶ σταυρίουν καὶ ναὶ βασανίσοντας τοῖς Κρεοτεαίσ。
Ἐν τέχει τοις τοις τοῦτον λόγον. Εἰ τέχει τοις τοις τοῦτον λόγον.
αἱ τοῦ Μητροφάνους, ἐν γένει φίλον καὶ ονταστενήν. Εἰ τέ, να
τιβαγεῖταισαν φροντιστέσσιαν τροπή περαβάσις εἰς τοῦτον ναὶ ἔτει
κριθίων καὶ ναὶ διετονικής παρὰ τοῦ Δημητρίου τῶν ὄπλαιοις.
Δικαιολογεῖ δὲ τὸν Δημητρίον διετονικῶν τοῦτον τοῦτον τοῦτον
αναφέρει καὶ πολαζόρειν - Μεταὶ την φρίλην μεταγορείαν τὴν
γραφογεινην τοῦ Μητροφάνους ἐγένετο ἔτειρος τὴν ἀρχεῖαν· εἰ
αἰνιδραν, - μάτιοι η δικαιολογία δειναὶ εἰναι εἰδοπρεπεῖς. Σημειώσειον
ὅτε οἱ αἰνιδραὶ στοντοι εἰλανολόγους τοῖς ἀρχερεῦσ, διοτὲ δὲν ἀρρον αὐτοῖς
τα περιπτερύγιαν πρὸς εἴσαγειαν εἰλας ἐπαρχίας την.

2. "ΔΙΗΓΗΣΙΣ

καὶ ὄπεσις ἀβέβητος ὥρθοδόφου τίνος Δυμήτριον συγγραφεῖσα παρὰ μηχροφάνους ἵερον, προερποῦ καὶ αἰρέσει τοῦ πτυχιακινοῦ πάντος πυροῦ Διονυσίου τοῦ ρύγορος, μεγαφρανθεῖσα εἰς ποινήν φρέσον πάρε τοῦ ὀσιωτάτου πυροῦ Λαερτείου τοῦ ἐν τῷ ἀγιανύμικῷ ὅρει τοῦ Ηθωροῦ ἀσπιώτατος.¹

(Ἐν τοῖς ἡπ. ἀριθ. 871 τοῦ 12' αἰώνος πεῖσμας τῆς Ἰ. μονῆς τοῦ Καραμάλου)²
Ἄδετφοί καὶ πατέρες,

"Ἐγάπε ναὶ ἀκούουσε φοβερά καὶ θαυμαστά πράγματα ταὶ ὄποια, οἱ φιλάνθρωπος Κύριος καὶ Θεός γένει ὁ ἀγαπῶν την
ἴδιαιν μας σωτύριαν εἰς ἔτους ταῖς γένεσις τοῖς ὕστεροις ἑπε
τέρησε καὶ ἀκούοντε ναὶ σᾶς εἰπεῖς αἴρητος καὶ πᾶς ἔγινε
τὸ θαύμα τοῦτο.

"Μία χίρα εἶναι σμαρτός εἰς τὰ Σιδυρονασιάτες³ τὴν ὄποιαν χί-
ραν την δίγουν Ἱερόπορον⁴ καὶ εἶναι μεγάλη χίρα καὶ πολλοὶ⁵
ἄνθρωποι παρατίθουν εἰς αὐτήν, γάρ ὄποιας χίρα εἶναι εἰς την ἐ-
παρκίαν τῆς ἐπιστεφῆς γερίσσοις καὶ αἰγίου ὄπρους. Εἰς αὐτήν
την χίραν γάρ την ἔνας χριστιανός τὸ ὄπομα τοῦ Δυμήτριος
καὶ γάρ τὸ ἔτος τότε ἦταν Άδειρ 7088 κροῖσοι, Ινδιανικῶν γι.
Πάντος ὁ Δυμήτριος δέν γάρ την πραγματευτής, σύδε γραμματικός,
ἀμή γάρ, καθίστι τὸ δίγουν εἰς αὐτοῖς τὸν τόπον, ρούπνικος, γάρ του
ὅπου σκέπτουν καὶ σιγάνουν τὸ χίρμα, ὃντος πάρνουν τὸ ἀστήρι
καὶ τὸ χρυσάφι, μὲν τοιούτοις μήταν καὶ πολὺν κόπον ἔδειψε
καὶ ἐπέρνα τὴν γῆν του. Καὶ γάρ τοτές ἄνθρωπος καὶ
ἀπονύμικος, καὶ ἀπὸ ὅτε τὰ παῖδες καὶ ἀκαρτεύματα ἔλειπε,
καὶ δέ πατέρες, ὄντες ἐδύνετον, ἐκεφύτε. Κατὰς καὶ ἀν εἶχε⁶ καὶ γυναι-
κες καὶ παιδίας καὶ κρίνης καὶ γάρ της πτυχίας, αἵτις καὶ τα-
τῆς φυκῆς ἐποφύσατε καὶ ἄτο ὅτι⁷ δέ τη ἐπέρασε τὴν γῆν του

¹ Έδημοσεῖτη ἡ πόστοντος Καραμαλού τοῦ Ἀγιορείτη βιβλοδότικη, έτος 15, 1948, σ. 197-199. 13, 1949, σ. 52-54, 83-87, ἀνεν τηνειώσαν καὶ σχολικόν.

² Σιδηρονασιάτες οὐδείσιον εἴτε Βιζαντινή τάχιρα γινεταικαταστήσιμη, εἴτε ἐργάτης τούτων, πατέρες· Μανιέβιτας, εἰκότος Μανιέβιτας. ³ Ήπειρος ή· σκαβείσιν, νῦν Σιρατονίκη.

⁴ Κατὰ γάρ εἶχε = ἀνικατά (ἀρματάνει) γα τῆς, μιλογόνη καὶ εἶχε. Τούτων τούτο
(μιλαρρών, τοῦ ἴταλικοῦ σεββενε) καὶ ἀρχάς εἰς τέρπον ἀναγελυμένον, τοῦ φωνητοῦ
τείχους γραφεται αγνατά. ⁵ τοις ἀλλοῖς = σημαῖς εἰς ἄλλου.

μέ άνδρινος ἐναρέτους, ὅπου να φθεύται τόν Θεόν, ὥν να
γένερον γράμματα, να ἀναγνίθονται δεῖσις γραφαῖς να ἀφε-
τείσαι. κατά τοι εἶται ἔτερος ἐπέραστε τὴν γνῶν του, αλλά δέν εἶτε
ποτε ὁ λογιόχος του να γίνη σαμαρός ἄνθρωπος, αλλά διό
να περνή σειρά τοι εἶχεν σαμαράν γνώμην. λογιόφων
φαινεται η ὑπόθεσις ἔρεσse του παναγάδος Θεοῦ καὶ διαμήν
του οἱ ἀντιτάχεις, καὶ διό τοῦτο ἀπεισάτυψε καὶ του ἔδειξεν αὐτὸν
ὅπου θέτεις ἀσεύδει.

«Ποιποὺ οὖτος ὁ Δυμήτριος εἶχεν ἵνα νιόν κατέτον
ἀνεβρεῖν, ἕως οὗ ἔγινε διδυκός χρόνος καὶ ποτὲ τὸν ἄραιν,
καθὼς τὸ γένερον τοι εἰς πάντες, ὅτι, ὅταν γίνη τὸ παιδίον
ποιῶντας ἡτοικίας, πόσον τὸ ἀγαπητὸν ὁ πατέρας του καὶ τὸ
ματέρα του. "Ομής δέν γένερον τούτην πρίσιν τοῦ Θεοῦ καὶ
τὴν βουλήν, καθὼς τίσει καὶ ὁ προφήτης Αανίδ: "ταῖς κρίμασίν
του ἀβύσσος ποτίζεις" γέθεγκεν ὁ Θεός καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τοῦ
παιδίος θάνατον καὶ ἀπέθανεν καὶ μὴ πατέρας, ὅπου γάρ,
τὸ ἔντονεν ἀπαρχήρωτα καὶ ὅπο τούτην τύπην του τύπου
καὶ τὰ περισσότες δάιμονας ἔπεισεν εἰς μεγάλην οὐδέτεριαν καὶ
ἐποιήσασαν τούτην τὴν γένεσιν τοῦ πατέρου του πάντας καὶ
πάντους καὶ σκληραράσι. Καὶ τὸν ἐπειρράφαν εἰς τὴν ἀσθέτιαν
του φιλογενεῖς καὶ φίλοι τοῦ, καθὼς τὸ ἄχοντα συνίθεται
εἰς τὸν καόρον. Καὶ μετὰ διεπεπέντε γένερος μίαν γένερον,
ὅπου γάρ οἱ ἄνθρωποι ἔπεινοι γῆρον τοῦ Δυμήτριου καὶ ἔβειποι
ταῖς ιδίαις τοῦ, ἐφόρηκαν μάρτυραν τὸν ἀλιγαφύχητε καὶ παρεῖθος
εὑρεθεὶς ἀποθανόμενος. Καὶ Βλεποντας οἱ ταφαῖταρος γυναικεῖς καὶ
οἱ γραῦις πέθερος του πάντας ἀπέθανεν, ὀρχισαν τὰς κταῖσιν καὶ
τὰς φωναῖς φωναῖς μαρτάσι, καθὼς γένερες, ὅπου τὸ ἔχουν
συνίθεται ὁ καόρος, καὶ μάρτυρες τοῦ γένερος οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
τηλαχαί, γράφ. ἀνταλά.

τορες τὸν αἰσαυθρόν υεσὶ τοῖς φυτοῖς, ἔβραχον ὅτοι παρέστη
 να ἰδοὺν τὸν ἀποδεκτήνον υεσὶ τὰ σταύρουν. Καὶ μὲν εὐ-
 νάκτησαν, ἐνταῦθα ποτίᾳ. Τότε τὶς δέδο εἶχεν τὰ καρναυτούς;
 ἢ χρεῖας γίγοντα τὸν αὐταντόνον, μωρὸν γίγοντα γερός. Άγιοι
 θυμιάματα, ὅτοι ἔτοιμαντα υεσὶ ὅτοι ἄρχισαν τὰ τὸν
 πτύκοντα μὲν τερού, καθὼς τὸ ἔχοντα εἴλει συνιθεῖσαν. Καὶ ὅταν
 ἄρχισαν τὰ εὐγάτου τὰ ποικίλα τὸν ὄπου ἐβάσσαται, τὰ τὸν
 φορέσσοντα ἄγγεια γῆρας τὰ χεριάτου υεσὶ τὰ ποδοφρία του
 υεσὶ ὅπα του τὰ μέγι γυμνά τοις γυμνάσιοις, καθὼς εὐρί-
 σκοντας ὄποιντα τὰς ἀποθαρρίσιαν. Τόδε δὲ στῦδος του μόνον αὐ-
 τοῦ σημεῖος εἰς τὴν κατιβῶσιν ὄπιον κάπιας γίγοντα βερμίον υεσὶ
 ἐσάρτενεν οἱ ασφυγκότοις του υεσὶ αἱ φτέβες. Καὶ μωρὸν τὸν εἶδαν
 εἶται ανακεκαρδίτον, ὃς τὸν σεφύσαντας αἰσθόμητον ὄτιμον
 ὥραν τὰ αἰτοθάρη γετίων υεσὶ τότε θετόκεν τὸν λούσει.
 Ρυμαρτεργόταν μίαν ὥραν υεσὶ δύο υεσὶ γρεῖς υεσὶ πάντα τοις
 ἴγριένοντας εἰς τὰ μέγι του ὅπα υεσὶ ἔτοι τὸν γῆραν μωρὸν
 υεσὶ πρώτεις υεσὶ αἱ φτέβες του ἐσάρτενεν υεσὶ τὸ στῦδος του.
 Καὶ ἐπειδή ἐπέρεσε ποτῷ ὥρα, αναίγει γίγοντα τὸν τούτον τὸν
 ἀνθρώπον, ἐπίγγει ποτοῖς τὰς ἀναναυδούς υεσὶ ἢ καταίπωρος του
 γυναικεῖας υεσὶ ἢ πενθεροῖς του ρεῖς ὅτιονς ὄδιοντας αὐγερεῖς
 ἐπαρσεσθήτησαν υεσὶ ἐφύταντας τὸν Διγμήτριον μὲν γυρόν.
 Καὶ ἐπειδή ἐπέρεσε ποτῷ ὥρα, αναίγει γίγοντα τὸν τούτον τὸν
 υεσὶ αὐτοῖς ὁ ὄππος υεσὶ ματιότας στὸν τὸν ποτὸν υεσὶ^{το}
 μωρὸν υεσὶ τὰ ποτάδα δακρύνει. Νοιτόντι ἐπάγγειας υεσὶ αὐτοῖς υεσὶ^{το}
 επομένεις καθίσαντας εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦταν. Ἐπέρεσε γοῦν
 ὅτι ἢ γυναικεῖας υεσὶ ἄρχισε τὰ φύγγα υεσὶ ὁ αἰσθεργκέρος γίγοντας
 ὁ Διγμήτριος ἐπωισθεῖσαν εἰς τὸ στρώμα του. Καὶ ἐβασιφύς, ὡς τοῖς
 δαιμόνοις! αναστένεις μεγάλως υεσὶ παρενθεῖς ἐγκυσίων υεσὶ

εισάθησεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἔσπειροι δέ ὅπου τὸν ἐφύτευσαν, ὃγαννον καὶ γυναικαὶ τοὺς καὶ οἱ ἄττοι, ἵνα ὑπονοματοκόνια ασταγμάτων παρενθέσις ἐβίπτυχον ὅτοι καὶ μωάρες εἴδοτε τὸν Δυμιτρίον γυναικοῖς καὶ ἐνεσθήτον, ἐθείρασεν ὅτοι καὶ ἐκφρυσαν μεστάλις. Καὶ τότε ὑρχίσαντες τὰ τὸν ἑρικοῦν, τί γένονται τοῦτοι καὶ πώς ἀπέδοντες καὶ πολὺν ἀνεστάθη, αὐτοῖς δὲ ὁ Δυμιτρίος ἐνεοίρασεν καὶ τῷ εἰς τὴν γῆν καὶ εἶχε τὸ χεριόν του εἰς τὸ πρόσωπον του καὶ ἐστάθη καὶ δέ τις ἔτεγε τίποτε παντελίς. Καὶ ἐποίησεν τινας ὑψέρας, ὅπου μήτε ἕτερη, μήτε ἴσως μήδη ποτῶς καὶ εἰς αὐτοὺς τοῖς ψυρέραις καὶ γατοπάροις τοῦ γυναικαριοῦτος εἰς τὰ ποτήρα ἐνθυμίηθεν καὶ τὸν νιὸν της, ὅπου ἐπροσίπαρεν πῶς ἀπίθατε διάδοσα χρονῶν, καὶ ἐνεσθήτο εἰς τὴν δύραν τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἔκλαίει καὶ βλέποντας τοὺς συνομήλικους τοῦ νιὸν της ὅπου ἐπαίρετο, περιτοσσερον ἐνεσίετο καὶ ωρδίας της καὶ ψυρίσεις καὶ ἐβλαστερεῖ φυλαῖς καὶ βερκά δαμρυναῖσιν σήματά της. Αὐτοῖς δέ ὁ Δυμιτρίος ἐσεῖ ὅπου περιουσερον, ἵνα ἐπροείπορεν, ἀκεριόντας καὶ βλέποντας τὴν ἐπειρυγήν γυναικεῖς τοὺς ὅπου ἐκτοιεῖ, θεοῦ διπόρκος, ἀρούρε τὸ στόμα του καὶ τὸ χειτήγον τοῦ τίγη πρὸς αὐτήν.

«Τι οὐραῖς, ομοιόχυ, καὶ ἔχασες τὸν γοῦν σου καὶ δεῖς γείσεις τινάμνεις; γένερε ἀθλία, ὅτι ὁ νιὸς μας δεῖς ἀπεθανεῖν, οὐδέ ιθανεῖν, οὐδέ τέσσερη εἰς τὸν πεδόν μας τοπίοντας ἐστιν, αἵματα διὰ καὶ εἶναι εἰς τὸν γόνον, ὅπου ἔχει μεγάλην χαράν καὶ πολὺν εὐφροσύνην καὶ ἀγαθήσαιν, καὶ εἶναι ὁ νιὸς μας εἰς τὸν ἐπιταφρόν καὶ φυσιν τοῖς οὐραῖς καὶ ὥραιον, σύρποτε τὰ ἀρίστων πυροτικέρων καὶ γρεῖς εἰς τοὺς γόνους, ὅπου εἶναι τὰ παιδιά μας, καὶ τὰ βούμεν τὴν μαστερίαν ἐπεινυγή γυνή, ὅπου δῆθιν δεῖς ἔχει ποτέ καὶ τὰ ἀρτεπαρεῖν ἐπειρο τὸ φῦς τὸ ἀκόρυστον καὶ χαρούμενον. Τούτους

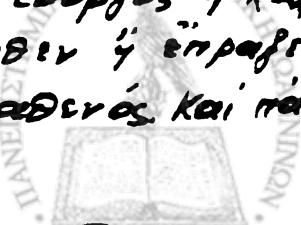

τούς λόγους ὡς ἔμονσεν ἢ γυναικας του, ἀλλά ἀπὸ τὸν ποτὸν
 ποίον τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ πολλὰ δάκρυα δέν τὴν ἔμελλε να
 ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ πωλεῖ τί εἶναι τὰ λόγια, ὅπου τίχη οἱ Δυριή-
 χριστοι. Η δὲ γραῖσα ἡ πνευματική του, ὅπου ἦτο καὶ αὐτὴ ἔκει αὐτῷ
 καὶ ἔμονσε τὰ λόγια ἐλείπεις, ὑρώνυμος παταγειπτικός καὶ εἴπει
 τον· καὶ πόθεν ἔστι οὐδείρεις, ὅτι βῆ ὁ νίστος σου καὶ εἶναι αἰσχυ-
 νεργάτην χαράν καὶ μακαριότην γινήν; Καὶ ἐλείπεις τὴς εἰπει-
 εῖδον ἔγω καὶ οὐδείρα πωλεῖ καὶ βέβαιας καὶ δέν μοι τούτου
 ὄδης τινάς, μόνον ἔγω τὸ εἶδον ἀπό τοῦ μου μὲν τὰ ὄφρασιά μου
 καὶ οὐδείρα πωλεῖ εἰς ποιαν εὐφροσύνην καὶ χαράν εἶναι καὶ
 εἰς ποιον γλυκιστάκον καὶ φυγεῖτον τόπον εἶναι τὰς παιδιά μας.
 Καὶ οὐ πνευματική του, ὡς ἔμονσε τὰ λόγια ἐλείπεις, ὑθέλησε να μά-
 θῃ παραγγελεῖς καὶ τίγει του· εἰπέ μοι καὶ μήδεν αρύκης τιπο-
 τε ἀπὸ ερένεις, ἀπ' ελείπεις ὅπου οὐδείρεις καὶ εἶδες. Καὶ ἐλείπεις
 ἔστεισε τὸ σερβάζι του καὶ ὑρχίσεις νὰ τὴς διηγήσεις καὶ τίγει· ἔρ-
 ωσαν ἐποικόμην εἰς τὸ αρεβάτοι μου ἀσθενυκίας, ἄροιτα τὰ ὄφ-
 ρασιάρκους καὶ ἔθερνες εἶδον ἔνας ἄνδρα πον καὶ προσιάζειν
 μον καὶ ἦτο σογραφή καὶ ὕτο πολλός ἄρσις καὶ ἔσταθμος ἐπάνωθεν
 μου καὶ ἦτο ~~φαντα~~ φορεκένος χρυσά, μὲν ποτίσεις βαφεῖς καὶ
 ἐφεγγαν τὰ φορεματά του καὶ ἦτο πλουτιστές μὲν ποτῆσις λαγῆς
 ἄνθη καὶ χρύσα. Καὶ τόσον ἦτο ἄρσις καὶ χαρούμενος ὅτι δέν
 γριπορῶ νὰ εἴπω μὲ τόπον τινά ὄφραιότυχος του καὶ τοί σείσθιος ὅπου
 εἴκει αὐτος καὶ τὰ ρούχα του. Τοί φοινοί, μοσαί τὸν εἶδον, ἄλλαξεν
 ο νοῦς μου καὶ ἀστόχησε τὸν πόσμον τούκον καὶ οὐδὲ ἐλείπειν
 τὸν ἄρσιν ἄγθρωπον. ἔβητα καὶ δεν γῆθεις νὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτού.
 Καὶ μετά ταῦτα μον ἐφάνη, ὅτι ἔχωρισθησε ἀπὸ ἔστας καὶ εἰρέθησε
 εἰς τὰς ἀγιας χειρας ἐλείπειν καὶ ἐλείπειν βασικώντας μὲν εἰς τὰς
 χειρας του ἐπέγαγε, καὶ ἐφεγίρετο πᾶς ὑπάρχει ἐπείρων ἴψυτε καὶ
 μον ἐφάνη, ὅτι ἐπεργάσαμεν εἴς τον αὐτονούς καὶ ἀπὸ τὸ ποτό
 ὕψος ὅπου ἐπηγάγειν ἀστόχησε πάσους αὐτονούς ἐπεράσσεται· μοσαί

επιστολος μου ἐφαίνετο, ὅτε ἐπερνούσαμεν στόι τοι πάτησεις
 τὸν ἄντει ποιεῖται ἀπὸ ἐπεινόν εἰς τὸν ὑψηλότερον, ἕως ὅπου ἐπερνού-
 σαμεν ὅτους. Εἰς δέ τοι στράγαν, ὅπου ἀναβαίνεται, δέν ἔτοι
 φῶς παθαρού, ἀμή ἔτοι ὥστε ἀντάρει ποιεῖται ποστὶ ἐπεράσσει
 εἰς ἄλλον πεδίον, ἔτοι ἄλλο εἶδος τοῦ φῶς εἰσεῖτο, παρὰ τούτου
 τοῦ πεδίου, ὅτι ἔτοι πολλά ταυτρότερον ποιεῖ φυκεινότερον.
 Όμοιως ποιεῖ καὶ γῆ ἐπεινόν ἔτοι πολλά θαυμαστά ποιεῖ ὑψηλά ποιεῖ δέν ἔτοι
 ὥστε ἐποιεῖται τοι γῆν νὰ ἔχῃ βάθος ποιεῖ χορεύει ποιεῖ πέτρας παι-
 ράκας, ἀμή ὅσσα είχεν ἐπεινόν καὶ γῆν δινακεῖ νὰ τὰ διγυμθέ-
 πτοις ἔτοι, μόνον ἐσειτε καὶ γῆ ἔτοι σπαστή ποιεῖ ποστὶ παρέπει
 ποστὶ νὰ γέθετε τὸν ισάσημον ποταμόν ἄλλος. Ο δέ πάρτος
 τῆς γῆς ἐσειτε ἔτοι πλουμπιούχενος μὲν τρεις γενεάς δενδρες ἀνθίσκειν, πολλά
 ἄρα τοις ὅποιν δενδρών ποιεῖ τῶν ἀνθέων τὰ πάσηα ποιεῖ τὴν πατένη
 μηρωδίαν δέν δινακεῖ νὰ τὰ ειπῆ ποτεῖσι. Ταί ὅποια δενδρες γένεται
 μοι ἐφαίνετο ὅτι ἔτοι ποστὶ ἀνθίσκειν σφευγδατία, τὰ δέ ἄλλα δύο,
 τό ἔντε μοι ἐφαίνετο ποστὶ ποστούμενον περιαντάφυτον, ὅπου μηρίζει πράια,
 τό δέ ἄλλο ἐφαίνετο ποστὶ πατονιαρικὸν περίον, ποστὶ αἵτινα τὰ
 δενδρες ποιεῖ τοιχούδια ἔτοι γεμάτη καὶ γῆ ἐπεινόν. Τεριπατεύεταις
 δοκοί ἐσειτε εύρεθροις εἰς τόπον τοιαύ ποιεῖ οὐρανοί ποιεῖ πατένη
 μας δύο θύρας πλεισμένας μὲν σιγυραῖς πόροις ποιεῖ πατένη βουλ-
 λογέντεις. ποιεῖ εἰς τοι δεξιάν πόρον ἔμπροσθεν ἐστέμονταν πάποιοι,
 πολλὰ νεοί ἄνδρες ἀσπροφορεμένοι ποιεῖ ἐφύταγον τοι πόρον,
 εἰς δέ τοι ἀριστεράν πόρον πάριν ἐστέμονταν ἄλλοι μεγάλοι, ἄν-
 δρες μαύροι ποιεῖ ἐφύταγον αἷσαγον. Σε δέ ἐφεύσακεν ἔμπροσθεν
 τοι θύραν ὅπου ἐπροειπομένη, μοι τέτει εἴμινος ὁ θαυμαστός ἀνδρῶπος,
 ὅπου μέν εὑράσσει ποιεῖ μὲν ἀδύτει. Σετύψε πάτητο γρίγορος ποιεῖ προσοή
 νησε ποιεῖ ἐγώ παρ' εὔθυνος ἐστέμενος πάτητο ποιεῖ ἐπροσινύσσος ποιεῖ ἐσειτε
 ὅπου ἐποιεύμενον πάτητο εἰς τοι γῆν, γένουσα φυτήν ποστὶ ποιεῖται ποιεῖ

καὶ ὥστε νὰ ἔρχεται ὡς φωνή σέπο μακρόδεν καὶ ἔτεγε. Διατί
 ἔφερες τούτους ἑδῶ; δέν σὲ εἴπως ἐγὼ νὰ φέρης τούτους, ἀλλὰ τὸν
 γείτονά του πινόβαν νὰ φέρης, αὐτούς δέ ὅπου μὲν ἔφερες ἔχει
 απόρημα νὰ γίνῃ εἰς τὴν γῆν ποτίν παιδιών. Καὶ ὥστε ἔπουσενό
 ἄνθρωπος εἰσεῖνος, ὃπου μὲν ἀδύτει, αὖταί τοι τούτας καὶ
 φυλάξ, ἐσιγκεστέ μὲν παρενδίσ σέπο τὴν γῆν καὶ τέλει μοι, ἀπο-
 τούθει μοι καὶ μὲν ποτίν βίαν ἀρχίσσειν καὶ ἐπεριπατούσα-
 ρειν, ὡς πρὸς τὴν ἀνατολήν. Καὶ ὥστε ἐπεράσσειν ὅλην ἔκτι-
 σην εὑρέθηρεν εἰς ἕνα μέρον παιδιών καὶ θαυμαστούν. καὶ
 εἶχεν ὁ παῖς εἰσεῖνος πολλά κατά, ὥραια δένδρος ἀνθιστά-
 καὶ τὰ δένδρα ἔλεινα δέν γαν μᾶς τούτους μόνον, ἀλλὰ πάν
 δένδρον ἔφεντο πᾶς εἶχε τρεῖς σύμφωνες καὶ, ὡς βαζίζεις τὸν
 μου, γέρο ἀπ' ἔλεινα τὰ τρία φυτά ψήλους ἐπροειπαρεῖς ὃν
 γέρο ὥστε ἀνθιστάμενον σέμιγδατία καὶ ὡς πριανταφύλακα καὶ ὡς πρί-
 νον παρακαλητικούν. καὶ εἰς κάθε δένδρον γέτο ἀπό πάτακον εἰς τὴν
 σείδαν τὸν ἔναν ἄνθρωπος καὶ ἔκειθε. καὶ ἔλεινοι οἱ ἄνθρωποι
 κατὰ τὴν ἄλινιαν ὥγουν εἰς τὸ μάστην καὶ εἰς τὸ πτέρωτον γέτο
 ὄμοιοι, ἀρεύεις τὴν ὄψιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον δέν γέρο ὄμοιοι,
 ἀρεύ ἄλλοι γέροι λαμπροί καὶ ὥραιοι, ἄλλοι τὰ πρόσωπα αὐτῶν
 ἔφεγγαν, ἄλλοι γάρ τα παραπάται, ὥστε νὰ εἰπούμενοι μεταχριστοί
 καὶ ἄλλοι ὥστε μακροδεροί καὶ δέν γέροι ὥραιοι. καὶ ἔλεινοι
 ὅπου ἐπροειπαρεῖς, ὅτι γέροι ἀσπρα καὶ φωτεινοί, γάταν καὶ
 τὰ πρόσωπα αὐτῶν πολλὰ χαρούμενα, τὰν δέ μετανιώτα
 πρόσωπα ἔφεντο στυγνά καὶ ἐπιπούμενα. καὶ ἤγνωρε,
 ἔλεινος τὰ ἔσυντο ἔργα, ὃπου ἐπράζεν εἰς τούτους τὸν πεόδον,
 εἶπε ποτυρά, εἶπε ἀγαθό. Άπο μητρὸν ἔντο μετάποτον εἶχεν ἐπάνω
 τους καὶ κάποιας συγκείσ τῆς ἔργωσις αὐτούς, καὶ καθίσας
 την ἤγνωρισε ποιος εἶναι, γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων
 γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων γέρων
 εἰς τὸν πεόδον, ὅταν ἔφεντο τὰς τοιαύτας τὰς πεόδες καὶ πάντες

Βλέποντες ἦντος τοῖς ὄττοις εἰγνώρισαν, ποῖος εἶναι καθένας·
καὶ οὐχι χρείαν εἶχε κατίνα νὰ ἐρωτᾷ ἔνας τοῖς ὄττοις ποῖος.
Εἶναι γάρ πόθεν εἶναι γάρ τοῦ εἰγνώρισαν, ὅτι γάρ φανταστέοντος τοῖς πόθεν.
Ταύτην λοιπὸν τὴν θαυμαστήν καὶ ποταγῆν περισσεῖς περιπο-
λούντες ἵρεσι, σύντοτε δὲ ποταγῆς καὶ μὲν ἐκτελεῖται εἰπέντον, αἱδε
ἔβλεπον καὶ εἰς τὴν μίαν μερίαν καὶ εἰς τὴν ὄπιγνην καὶ εἴγε-
ρισαν ποταπούς, ὃντος εἰγνώρισαν ἐδῶ παταίοντος ἀνδρώποντος καὶ
κύρας εἶναι ἀποδεκτένοι.

“Ἐγνώρισαν καὶ γυναικες καὶ παιδιά, ἐλεῖται γάρ καὶ
ὁ πενθερός μου. Καὶ ἐλεῖται εἰδοντες γυναικας πόρνην, τὴν
ὅποιαν εἶδον μίαν φοράν εἰς τὸ παταρί, ὃποις τοῖς ἐπόμπευσαν
καὶ τοῦ εἶχαν καὶ ἐναίδυκο ἐπόρνην εἰς ἣντας γάιδαρον καὶ ἐκράτει-
καὶ ἔνα παιδί, ὃποις ἔκαψε νόθον, καὶ τὸ πρόσωπόν της γάρ εἶχε
ἀγειρμένον μὲν κοπρίαν, ἐλεῖται εἶδον καὶ τὴν εἰγνώρισαν κατά, εἶδε
καὶ τὸ σημάδιο τῆς πράξεως της, ὃντας ἐφεινοκταν φανταστέον. Καὶ
ἄλλους πάγινους κακούς ἀνδρώποντος εἶδον, τοὺς ὄποιούς εἶδε εἰς τὰ
παταρίας περιστασθέντους καὶ φονικούς μὲν καὶ φίτους μὲν ὄπου
τούς εἰγνώρισαν ὅσας ἐπράξαν, διότι ἔδειχναν τοῖς πυράδιοις τούς. Εἶδον
καὶ ἄλλους κίνας ἄπο τούς συγγενεῖς μου καὶ φίτους μὲν ὄπου
τούς εἰγνώρισαν, ὅσαν γάρ φυτάνοι εἰς τὸν καρπὸν τούτον. Τὸν
λοιπὸν, ὃσον κακόν τὸν εἰπερνοίσκην ἐλεῖνον τὸν κακόν καὶ
μέγαν καὶ ἀνθοφόρον κακόν, ἐκείνης τοῦτο μή να ἴσω
καὶ ἄλλους, ὃποις εἰγνώρισαν εἰς τούτον τὸν κακόν. Καὶ περισσα-
πόντας κατά, μὲν ἐπροεῖπε, Βλέπω εἰς ἔνα μέρος ἔνα γεράσι-
καὶ γάρ τεσσαρας παιδιά ταῦτα φαντάσαντας καὶ μοι εἰ-
δον ἐγώ τὰ παιδιά ἐκείνας εἰς μεγάλην δόξαν καὶ ταμπρότυτα,
ἐναίδυκος κακούσην ὥραν ναὶ ἀπολαύσων καὶ νέοντας τὴν
εἰρηνοφάντας καὶ τὸ καΐδος τοῦ παιδίων ἐκείνων. Καὶ περιεργασ-
θεντος καὶ βλέποντας τὰ παιδιά ταῦτα μαρτιάζει καὶ εἰγνώρι-
σαντας κατά τοις εἶναι τὰ παιδιά μου, ὃποις ἔχει, γάρ τον ὃπον ἀπ-

θανον, αντάμα τότε και' ὁ γιός μου, ὅπου σπέθανε διάδεσσε χρόνην
 ὁ πολλά ἡγαπημένος. Οὓς δέ κατά έγκλησης τὰ παιδία μου, μηδά-
 γην καράν εγέρεισεν οὐ παρδία μου καὶ ἀθαύματα· εἰσεῖνος δέ
 οὐ θευκαστός ἀνδρώπος γόπου μὲν ἀδύτει, ιδινὸς μὲν ἔχοντας τούτην χα-
 ρᾶν μοι' φέχει. Ταῦτα ἡγείρεις τίνος εἶναι ἐπούσα τὰ παιδία; Έγὼ δέ
 εἶπον· ναι, καύριέ μου, ιδιαίτερος μου εἶναι ἐπούσα τὰ παιδία τὰ καριέ-
 σσαντα καὶ μάρτιοντα καὶ τότε τόμον πατέρας τοὺς καὶ αὖτα πο-
 τὺν πατέρον σπέθανον καὶ τότε εἶχον ποτίνην τυπνήν δι' αὐτοῦ, α-
 ταὶ τίνας θέμοντας πάντας εὔρισκονται εἰς τοιαύτην καρδίαν καὶ
 εὐφροσύνην, αὐτοῖς πολλά αὖτε τόσα καὶ ἐμπροσθετά νοί τίμοι μοι
 μὲν ταῦτα καὶ πάντα τὰ μηδὲν ἔχωντα. Καὶ εἰσεῖνος μὲν εἶπε;
 δέν εἶναι τίνας πατέρος να βῆς μετ' τούτην καὶ παραδίδεις ἔχωντα
 αὖτε εἰσεῖνας καὶ τόποις αὐτοῖς. καὶ τότε, ὡς σέ εἶπε, οὗτον
 ἔγύρισα καὶ ἔβην τὴν μάρτιοντα εἰσεῖνην τοῦ τόπου καὶ
 καρδιῶν δέν εἶχα, αὐτῷ μοι ἐφαίνετο πάντας ἔχοντας αὖτε εἰσεῖνην
 τὴν καρδίαν καὶ τίνη ποτίνην εινδιάν τοῦ τόπου εἰσείνου. Καὶ τό-
 τον εἰσείνος τὸν πατέρον καὶ τόποντον ἀχορτάσσω τότεπον,
 διότι οὐ τάπισ καὶ οὐ καρέ εἰσείνη δέν τότε παρομοίαν
 κατεῖσι εἰς μίαν μάρτιοντα τοῖς πατέροις τούτοις, διότι τοῦτο καὶ
 ποτίνη καρδίαν ἐδειχνεύει εἰσεῖνος, ὅπου τίνη ἔβηνταν. Καὶ δέν εἴ-
 δειχνεύει τὸν φύσιν εἰσείνος να ἔρχεται αὖτε τόσα τίτιον, καθίσις θέμοις
 γηρεῖς τούτον τὸν τίτιον, αὐτῷ αὖτε τόσα σῆρεις τοῖς μερίσις τοῦ τόπου
 εἰσείνου ἐφαίνετο καὶ ἔβγαινε φύσιν. καὶ κατὰ αὐτούθειαν ἐπάνωθεν
 τοῦ τόπου εἰσείνου ἐφαίνετο, μαζί να ἔσσοιε μεγάλη φωνήσις, οὕτω
 ἐφέργε καὶ διά τοῦτο εἶχε καὶ ποτέ φύσιν, ὅτι μὲν ἀστραπὴν ἐφα-
 γενερο, ὅτι ἔβγαινε. Καὶ τότε τόπος τοῦτο πράγματα
 ὅπου ἔβηντα, ἐσόδηματα καὶ τύριτης εἰσείνον, ὅπου μὲν ἀδύτει,
 καὶ εἶπον. Αὐθέντη, τάχα σίτοις να εἶναι ο παραδίδειος, ὅπουτε
 γενούσεν ο Θεός, οὐ μηδὲν εἶναι σίτην οὐδὲ τηλεία τῶν αἰραντῶν, ὅπου
 σπεσιούσκεν; Καὶ εἰσεῖνος μοι εἶπε, δέν εἶναι σίτος ο παραδίδειος

ὅπου ἀκούγεται, οὐδέ τι βασιζεῖται τὸν σύραντι, ἀλλά ἐπούρη εἶναι
 ἢ γῆ τὴν πράσιν, ἢ γούρ τὴν ταπεινήν, ὅπου ἀκούεται καὶ ὁ τόπος
 τῆς ἀναπάνοστης τὴν φυχὴν τὴν διναιμίνην καὶ πάντα τὰν ὄρθωδο-
 χαν, τὸ ὄποιον εἰς αὐτὸν τὸν γόνιον ἔρισεν ὁ σικελίκης Θεός να
 εὐρίσκεται ἐπούρης αἱ φυχαῖς, ἥπερ νὰ θετίσῃ νὰ ποιήσῃ καὶ πρί-
 στιν ὁ Θεός καὶ τὴν ἀναπάνοστην, ἢ γούρ νὰ γίνῃ ἢ δευτέρας παρον-
 οιας τοῦ Κυρίου ὑμῶν ἡγούμενος Χριστοῦ. Ηδέ βασιζεῖται τὸν σύραντι
 καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐλεγίνα χόπου θέτουν νὰ ἀποδείξουν οἱ διναιμί-
 οφειλοις καὶ τὰ ἐπούρηστα καθαρικά, ὅπου θέτουν νὰ
 ἀποδείξουν οἱ ἀκαρτωτοί εἰς σιώνας σιώνος, εἶναι ὅπιστι, εἰπε-
 ὅπου εἴδες τὰς θύρας ἐσείνας τὰς σιδυρίνας, τὰς κλειστίνας
 ἐκείνας αἱ θύραι αἱ μεγάλαι, ἢ μία ἢ δεύτερη εἶναι —
 στράγας, ὅπου υπάγει εἰς τὴν βασιζεῖται τὸν σύραντι, ἢ δεύτερη
 ἢ δευτερότερη ἀπ' εἴσει εἶναι στράγας, ὅπου υπάγει εἰς τὸν ἄρβην, καὶ
 εἰς τὴν γέννηταν τοῦ πυρός. Έγειρ δὲ πάλιν τὸν ἑράκλητον καὶ εἶπε
 του, καὶ ποιοι εἶναι εὑρας καὶ εὐρίσκονται καὶ κακοίκουν ἐσεί-
 εἰς τὴν γέννηταν τοῦ πυρός; Καὶ εἰσείνας ἀπειπείτου καὶ εἰπεῖ μου
 δέν εἶναι εὑρας κακέας νὰ κακοίκη σὺντε οὐσε εἰς τὴν βασιζεῖται τὸν
 σύραντι, οὐσε εἰς τὴν καταστούν, ἀλλά εἶναι καὶ αἱ δύο εὖλοι,
 παὶ καὶ κλειστίνα, καθαί τὰς εἴδες, ἥπερ ὅπου νὰ γίνῃ ἢ κρίσις
 τετείση καὶ ἢ αντέτειση καὶ τὸ τέτος τοῦ σιώνος καὶ ὁ φοβε-
 ρός ὑμέρας τῆς περίστης, τὸτε ἀτύθετος χωριφοτεοι διναιμίο,
 ἀπό τοὺς ἀκαρτωτούς καὶ οἱ διναιμίοι, υπάγουν εἰς τὴν βασιζεῖται
 τὸν σύραντι, οἱ δέ ἀκαρτωτοί υπάγουν εἰς τὴν γέννηταν τοῦ πυ-
 ρός. Έδυ δέ θέτεις νὰ μάθῃς πῶς εἶναι αἱ φυχαὶ τὴν μεγά-
 λαν αἴγιαν, γίνωσκε, ὅτι εἶναι εἰς ὑψηλότερον τοπον καὶ εἰς μέρα
 φύσης, πολλές φυτεινότερον τοῦ φυτού τούτου καὶ μὲν φανίσται ἀπ'-
 εστι ἑρχόνται αἱ ἀκτίνες τοῦ φυτού καὶ πέρνει καὶ φέγγει τοῦτο
 τὸ φύτον, ὅπου θέτεις, ἢ μάλλον νὰ ειπούμεν, ὅτι εἶναι εἰς ὕψος πο-
 λὺ καὶ ἀπ' εἴσει στραίρουν αἱ ἀκτίνες καὶ φέγγει, εδώ. Μήτρα τὰ

ποιησε οὐκονος απ' ἐλεινου τοῦ θεοματοῦ σανθράπτου καὶ πα-
 ραύσις αρχίσαρεν νὰ περιπατούμεν καὶ πυγμανάκεν πρὸς τὴν
 μεσομβρίαν, ὡρουν πρὸς τοὺν νότον. Καὶ οἱγον περιπατούσαρες
 εὐγίνακεν απ' ἐλεινον τοῖν κατόν καὶ φυγεινοι τοῖν καὶ ἐψδαισακεν
 καὶ ἀνέβηρεν εἰς ὄφον τοῖν σκοτεινού, καὶ ὅτος ὁ τόπος ἐλεινος ἦτο-
 σκεπασμένος μὲν πολλήν ἀναρρα καὶ πολλήν ἀσκήμενος ἐφαίνετο καὶ
 ὅτος ὁ τόπος ἐλεινος ἦτο θρημέρος. Τούτον τὸν θρημέρον τοῖν
 περιπατούσαρες σαφεπόσον εύρυγακεν πολλὰ πλύθυ σανθράπτων μέσα
 εἰς τὸ οὐρός ἐλεινο καὶ εἰς τὴν θρημαν καὶ ἐκάθορτο καὶ ἐφαί-
 νοτο μῶσιν οὐρανοσαρένοι καὶ εἶχαν πολλήν γύνην. Καὶ μῶσί τούς
 εἶδον εἶναι, εἴπον ἐλεινον, ὃπον μὲν ὄφοι, ποιοι εἶναι κούτοι; καὶ
 ἐλεινον μοι εἶναι, τοῦτοι εἶναι τὸ ἔθνος τῆν ιουδαιών ὃπον δέν
 ἐπίστευσαν τὸν κύριον ὥμιν ὑγιοῦν χριστόν. Καὶ πάλιν ἀνέ-
 βηρεν εἰς κάποιον τοῖν φορερον καὶ σκοτεινού καὶ εἶχε λάσπαις
 πολλαῖς καὶ θρημάτος καὶ δυσωδίας καὶ ἐλει πάλιν εἴδο-
 μεν πολλή καὶ ἀναριθμήτη πλύθυ μῶσαν μικρά πανδιά καὶ μῶσιν
 κοντάβια σκεύην τυφλά καὶ μῶσιν ουετήσια, ὃπον εύρισκομεν
 εἰς τοῖς φεύγοντας καὶ εἰς τοῖς θρηματισ καὶ απὸ τὸ πολὺ τὸ οὐρός
 δέν εἶδον ἀνεριθμόν ναὶ γηρισμ καὶ ναὶ μάθω τι ἔτον ἐλεινοι.
 Καὶ πάλιν ἕργαγα τὸν οδυγούντα μὲ καὶ εἴπον ποιοι εἶναι τού-
 τοι, ὃποι καριογει μέσα εἰς τὴν θρημαν; τάχα ναὶ εἶναι ἀνθρώποι;
 Εἰτερος δὲ εἶπε, τούτο εἶναι τὸ ἔθνος πάντων τῆν αἰθίου καὶ
 ἄντιστην ἴσομαχήτων καὶ αἱρετικῶν. Καὶ περάσσεντες ἐλεινον τὸν
 τοῖν οἱγον εύρυγακεν καὶ τὸ ἔθνος καὶ τὸ γέρον τῆν φεραννίζην
 καὶ ὅτος εἰς ἔτα τοῖν οἵτους ὅτος δέν ὥτον, καὶ ἐκάθητο εἰς
 τὰ σκοτεινά καὶ ὅτος καὶ σύζοι πολλοὶ καὶ εἶχαν τὰ πρόσωπα
 μαύρα καὶ ὅτος ἐλεινούς τούς μαύρους ἐγγύρισσε μερικούς. Καὶ
 πάλιν εὐγίνακεν ὅπ' ἐλεινο καὶ ἐγγρισακεν πολλοὺς τοῖν καὶ
 εύρυγακεν πολλαῖς γενεαῖς ἀνθρώπους καὶ δέν γεννάετάκεν ὅτος
 ἀφετο πάσα ποτίσι καὶ αἱρεσις ἐκάθητο χωριστά καὶ ὅτον ἕρ-

Ταν τόν ὁδηγούντα με ναι ἐλεῖρος μοι ἔδειχνε τοῦ παθ' ἑνὸς ναι
 τὴν πίστιν ναι τὴν δρυγειαν ναι γάρ ὄνοματα, τὰ δὲ ὅποια δέν
 ται ἀνθυμοῖμαι νὰ γάρ εἰπω, παθὼς μοι γάρ ἔφεγε, ὅτι εἴδοκεν πα-
 τὴν ἔθνη. "Οταν δέ ἐπεράσσεται ὅτον τὸν τοιούτουν ἔκεινον το-
 πον ναι τὰς σειρέσεις ὅτας, πάτηκ ύρωτηγα τὸν ὁδηγούντα με.
 ναι εἶπον ταῖς τούτης εἶναι γάρ αἰσθητὸς κόλασις ναι ὁ ἄδης
 ὃπου ἀπειλούμεν; Άυτὸς δέ πάτηκ εἶπε μοι, δέν στέ εἶπον προ-
 τύτερος, ὅτι αἰσθητὸν δέν εἶναι πειρός οὐτε τῆς βαριτειᾶς τοῦ,
 οὐρανοῦ, οὐτε τῆς πειράσεως ναι τιμωρίας, ὃπου μέττει νὰ δεκ-
 δῃ τοὺς τοιούτους, ὅταν ποιήσῃ ὁ δικαῖος κρίτης τὴν
 προτίν την δικαιίαν ναι νὰ ἀνταποδούμενος καθενὸς ἔπρα-
 γεν; Τότε ἀτύθως ἔχει νὰ ἀποτάξῃ παθ' ἑνὸς πρεπόντας ναι
 τὴν πίστιν ναι τὴν ποιειαν τοῦ τοῦ μισθώτου ναι τὴν πτυ-
 ρωτήν τοῦ. "Ακούε δέ ναι τοῦτο, ὅτι κατὰ ναι εἴπακεν, ὅτι
 εἶναι ὁ κόπος τῆς πειράσεως, ἀλλὰ ἔχει πολλούς ναι διαφό-
 ρους πειράσεις ναι τιμωρίας ναι φαρερώντων αἱ πειράσεις τῷ
 ἔργῳ ναι τὰς πράξεις την αἰμαρτωτήν, οὔτως εἶναι ναι γάρ
 αττίσα την οὐρανοῦ, κατὰ ναι αὕτη μία τέτερη, ἀλλὰ ἔχει ναι
 αὕτη πολλάς ναι διαφόρους ἀναπλήσεις ναι παροιμίας την δι-
 καιίαν ναι κατὰ τό μέρον τῆς ἀρρεψῆς ναι τοῦ κόπου, ὃπου
 ἀναρρεει πέτρας τοῦ ὁ καθέρας, οὔτως σεποταρβάτει ναι τὸν
 μισθώτον ναι τὴν ἀραινευον παρὰ τοῦ δικαιού τοῦ κριτοῦ, τοι
 ὅσον ἔφεγε τοῦτα ἐλεῖρος ὁ θαυμαστὸς ἀγρυπνός, ἀπούσω ναι
 ἀπήγαγε αὐτὸς καταπλεύτης μεταξὺ μητρὸν ναι βού, καὶ τὸν
 ὅταν ναι εἰπειταὶ ἔνας περίπατος γόργος ναι μεταξὺ νὰ εἶναι ἔνας μη-
 γας ποταρός ναι τὸν ποχοζῆγον τὸν νερού τὸν ποταρού,
 οὔτως ἔγινεται ἐσείνη γάρ φωτή ναι μήτρας ναι φοβερός αἰνούργο
 ναι ἀντίκρα μὲν ἐσείνη γάρ φοβερόν ἔγινεται ναι ἀλλὰ γάρ
 πιπρά ναι θεραπεύτης μεταξὺ νὰ γένοται ἔνας μήτρας δραστήρ γάρ
 θυρίον ναι νὰ σιρίζει συντάξεις ναι τὰ βρυχέτας ναι νὰ ἀν-

οσενάργυ συχνά, ούτως ἀπούετο καὶ ἔβαντεν ὅπο τινα γῆρ. Καὶ μοι
 ἡμοῦ εἴη εἰσίντις τῆς θείας φυτῆς ἐσφένετε καὶ ἐγράψατε ὁ
 νός μου καὶ ἐγέρενται νός αριθμὸς εἰς τοὺς κοῖτος τοὺς θεαματού-
 ντας, ὅπου μὲν ἔδυται, διὰ τὸ μή αἰσθανταί τοι φοβερόν καὶ ἀνυπομό-
 ντας τοὺς μὲν ποτίν φόβον καὶ τρόμον ἥραγκος τούτου ὅδυρον-
 τὰ μὲν τεριαν καὶ εἶπον. Κύριε μου, τί εἶναι τούτη γένετο φοβερός καὶ
 πιεράς καὶ φροντίδας φυτή καὶ τούτη; Καὶ εἰσείσθιεν εἰπέ μοι, τούτος εἴ-
 ναι ὁ παρεφάγος ἄδυτος, τίγοντας ὅπου τριήστερος καὶ χορτασμόν
 δέν ἔχει. Καὶ πάτιν ἡμοῦ ἄλλην φυτήν μοστήν τὸν ἥραγκον ὅπο
 επίνιον σύγκατα καὶ ἔβαντεν γένετο φυτήν εἰσίντι, τί φυταῖσι; Σιναϊτεῖς, τί
 οσενοχωρεῖσσαν; Ιαερεργον ὅπιον πεπίρον καὶ ἔκειται νός χορτάσσεις
 εἰς ποτίνιον ἐπισπόντιν καὶ ἀναγίνεται τούτην καὶ παλούτην. Ταῦτα τὴν
 φυτήν ἀπούσας, ^{πήνωσις} απερκαί φεινεται μοι καὶ εἶναι εἰς τὰ αὐτία μου
 καὶ πορευθεῖς εὑρέθησεν εἰς τὸ σπίτι μου καὶ βλέποντας τὸ πορφύ-
 ρον ἄστρυμα δέν τιθεται νός ἔμβων μέσος, ὃ δέ τετανίσσεις εἰσείνος μὲν
 ἀφεπτωτες μὲν ποτίνιον δύναμιν νός ἔμβων εἰς τὸ πορφύριον μου, ὅπου θέτου-
 ται μή τι ἔμβωνται καὶ πόσον μὲν ἐποίεσε τὸ πορφύριον μου ὅπον μοστή-
 ντα τὸ ίθετε πέσει εἰς τὸ πορφύριον τὸν μείζονα δενδρογένετον τοι
 αἰγαλαρίας. Καὶ αὐτό τοι ποτίνιον ἀμπωτιν καὶ βίαν ὅτα μου τάκτη
 καὶ τὰ νεύρα καὶ αἱ αἰειβίσσεις ἑσφίσσει, ὀμοίως καὶ τὰ νόσηα.
 Τὸ τοιτό τὸ γραῖς πενθερά του καὶ τὸ γραῖς του τὸ ἡμοῦ
 τοιαίνα τελεματούσα καὶ παραβολα τοια τελεματούσα τοι εἴη καὶ ἔβαντεν
 ὅπερας ἡμοῦσαν ἀπ' αἰσθού τοὺς Δυρείγριους, τοὺς γειτονιστῶν γυ-
 ναικῶν καὶ εὐείνασι πάτιν τὰ ἔβαντα εἰς ἄλλας καὶ οὔτως εἰς
 ὄπιον ἄπρα τὰ ἡμοῦσαν ὅποι, ὅσοι ἐναγοινοῦσαν αὐτούς εἰς τοὺς
 "τοβόρον καὶ εἰς τὰ Σιδηροναύα". Βιείνας δέ τὰς ἥμέρας ἔμαχεν
 εἰς τοὺς τοβόρον καὶ εἰς τὰ Σιδηροναύα σὸν προρρυθεῖς ἐν ιερονο-
 νάκοις καὶ πνευματικός καὶ ρύτων μηχροφάγης, ὅπου ἔγραψε αὐτούς
 τούς διγγούσιν καὶ ὄπτασιά τούς τούτων φράσιν. Καὶ πορευθεῖς

εδράκης καὶ αὐτός ἡς φιλόθεος, ὅπου ἦτο, καὶ ἐνέστρεψε νά ἑρμή-
μ να μάδη τοιαύτη δαιμονία καὶ παρέδοξα τότε καὶ εὔρητε
τὸν προρρυθέντα Θυμητρίου καὶ ὥρχισε καὶ τοῖς ὥργας μετό πάσι
κατανίζεις, ἐδὲ εἶναι ἀλγθίνε εἰσείνε ὅπου γίνονται καὶ ἔλεγον οἱ
γείτονοι, τοῦ δι' αὐτοῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι. Καὶ τότε αὐτός
ὁ Θυμητρίος ὥρχισε καὶ τοῦ ἔλεγεν ἐξ ὥρχης ὅτε, ὅταν γίνονται
καὶ ὅπισθεν, ὅπου ἐγράφεται. Καὶ πάλιν ὥργας τοῦ αὐτοῦ καὶ
ἄλλα, ἐπειὶ ὅπου εἴδεν αὐτός καὶ ἐδὲ εἴδεν ἐπειὶ ὅπου ἀναβα-
νεῖ εἰς οὐρανούς ἄλλο τίποτες, γά τοι συναπίνευτε δαιμονίας
να τὸν ἐγερθεούντα, ἡς εὐρίσκομεν καὶ εἰς ἄλλους, ὅπου εἴδον
τοιαύτην ὄπτωσιάν, γά τοι εἴδε ταῖς μάταιοις ἀγγέλων ἢ ἀγίων ὣ
ἄλλο τίποτε περισσότερον ἀπ' εἰσείνε ρῦπον εἴπεν ὅτι εἴδε καὶ
γίνονται. Αὐτός δέ ἔλεγε μὲν πάσαν ἀλγθίναν οὐδὲ εἴδον, οὐδὲ γίνο-
νται ἄλλα, ἀπ' εἰσείνε όπου οἱ εῖπον. Καὶ ὁ προρρυθεὶς σύρ μη-
γροφάκης ἔλεγεν ὅμηρον, ὅτι ἐπῆγεν εἰς αὐτοὺς τὸν Θυμητρίου, ὥχι
μιαν φροντίδαν, σέμην καὶ δύο καὶ τρεῖς καὶ ὥργας καὶ ἔβα-
στεν αὐτούς καὶ ἔμαθεν φροντίδαν, διότι γάτο καὶ εἰς τὰς γῆ-
ρας μας καὶ φίλος ἴδιος μας ὀπνευματικός. Βεβαίωτει τούτην αὐτὴν
διῆγοντας καὶ ὄπτωσιάν πάντας εἶναι ἀλγθίνη καὶ πιστή ὅπο τούτη φα-
ντηρή, ὅπου γίνονται πρὸς τὸν τεαπούσον εἰσεῖνον ὅποις ἀδύτεις εἰσούν-
τον Θυμητρίου, "δέντε ἐπρόσταξε να φέρετες τούτον ἄλλα, ἄλλα τὸν
γείτονά του μικόταον", διότι ἐσείνεται ταῖς γίγενοις αὐτός ὁ γεί-
τονάς του μικόταος γέτο κατά καὶ μετά δύο γήρεας, ὅπου
εἴδεν αὐτούς τοὺς ὄπτωσιάν ὁ Θυμητρίος γιθάνευτεν οἱ μικόταος
καὶ παρενθίστις ἐπειδούτε καὶ ὅταν ἀτομίκωσαν διοῖ τούτην ταφήν καὶ
κατέβαιναν τοὺς Θυμητρίου τὰς ἐξωτερικὰς εἰς τούτην ταφήν τοὺς μικόταον
καὶ αὐτοὺς γεοιστάρεται εἰς τὸν στόματος τοὺς πνευματικοὺς σεροῦ
μηγροφάκους καὶ φίλου μας καὶ ἐγράφανται αὐτός. Καὶ ἐπ-

τοῦ γράμματος αὗτοῖς εἰς περί φρεσού ρεσεβάτημεν εἰς
 ὀφέλειαν τὴν πιστήν ἀνθρώπων. Άγαθος πάντοτε οὐ συστητο-
 ποιός καὶ φθορερός διάβολος, ὅπου μήδη καὶ δὲν δέται τούτην
 συγκριαν τὴν ἀνθρώπων, τί ποιεῖ; Ἐπαρεσιγνωστοῖς τιναῖς φιλονί-
 ουσις ἀρχιερεῖς, ὄμοιοι καὶ τιναῖς ἐπειγόντοις πολιτεί-
 καὶ ἀποικοῦσι καὶ τίγονται, διατί δὲν ὑπουργεῖν οὐ θύμητροις
 τὴν φυτῆν τὰ τέρη, ὅτι τὰ χορτάκια ὁ ἄδης φέντος ὄχους τούτων
 ἀνθρώπων, αἷμα μονον ἀπὸ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχούς
 ἀναβίους; καὶ εἰς τοῦτο τίγομεν γέρεις. Ἐπειδή δικαίας ἡ
 περίοις τοῦ Θεοῦ εἴναι ἀνάγκη ἐστὶ πρῶτον νὰ ἴνται τούτοις
 οἱ ἀνάγκαιοι καὶ ναυποί ὄδυτοι καὶ μετά ταῦτα ὁ Ιησός, ὅπου εἶναι
 ἀνάγκαιοι τῆς βασιλείας τὴν οὐρανήν, νὰ τοὺς ἀνελουθύσουν νὰ
 πυγαίνουν καὶ αὗτοί μὲν αὗτούς εἰς τὴν γένεταν τοῦ πυρός.
 Καὶ ναδίς ἐνεῖνοι οἱ ναοὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοί
 ὀφέλιμοι πεζοῖς καὶ ἔσωσαν μέν τὰ ἄγια τοὺς τοξικούς καὶ τὰς
 ἀρεταῖς τοὺς τὰς καταῖς, πρέποντος εἴναι αὗτοι νὰ πυγαίνουν πρῶ-
 τοι εἰς τὴν βασιλείαν τὴν οὐρανήν καὶ εἰς τὴν χαρᾶν εἰσίν,
 ὅπου δὲν δινοσσοί, κατεῖς νὰ τὴν διγγυθῆ καὶ ματούτην αὕτην
 νὰ ἀνελουθύσουν καὶ ὅσοι ὀφελιμούσιοι ὅπερα αὗτούς, οὐτως
 εἴναι δικαιοῖς καὶ πρετόν. Καὶ ἐπειδή ἀδειθοῖ καὶ πατέρες
 τυρόπεδα καὶ ὕπομνούσιμεν φύεις καὶ ἄλλας γέρεις οἱ ἀρχιερεῖς
 καὶ ἱερεῖς καὶ μοναχοί πρέποντος εἶναι, ὅσοι εἴναι εἰς τὴν πλά-
 νην καὶ εἰς τὴν ἀναργίαν ἐπικοσισμένοι, γέρεις νὰ τοὺς φυ-
 τίζωσσεν καὶ νὰ τοὺς φέρωσσεν εἰς τὴν μετάνοιαν μέτα τοῖς κα-
 τάσι ταραχαγγίας καὶ μετά τοῦ κατάντη πολιτείαν. Ὅμοιοις καὶ
 ἐκείνοις, ὅπου εἴναι πληγωμένοι καὶ βραχιούτην σύντοπον ἀμφο-
 τεῖς καὶ κακοῖς ἐπιθυμίασις νὰ τοὺς ισχρεύσωσσεν μέτα κακῆς
 νοθείας καὶ διδασκαλίας. Άγαθος οὐ, Χριστέ, βασιλεῦ,

Εἶσπεργκει καὶ μακρόθυμε, ὅπου δέν θέλεις τοῖς θείατοις
 τοῖς ἀμφιρυγοῖς ἀνθρώπου νὰ χαθῆ, σὲ Θεέ μου, Κύριέ μου,
 ἀζήιωσέ μας νὰ ἐπιδιδύμεν τὴν ἀμφορφίαν τὴν αἰσχρῶν πα-
 θῶν καὶ νὰ μᾶς ἔνδυσῃς ἐπείρην τὴν φαρετράν σοτάν
 διὰ τῆς μετανοίας, μωσί εὐθάδε χαρουμένοι νάε βλεπαμεν
 διὰ παντός τόσον αστόντος καὶ εἰς τότελον φθάσαντες τῆς
 μακαρίας ἀγάπης σου, εἰς τὴν σποίαν αἰγάπην σου δέν κα-
 τωιστεὶ κανένας φόβος, ἵνα δοξαν σοι ἀναπέμπημεν σὺν
 τῷ ἀνάρχῳ σου πατρὶ καὶ τῷ πανεγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ
 δεῖ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰώνας τὴν ἀτελεύτην αἰώνιην
 ἄμυν.

